

Vuodenaikojen haltija

Luku 1. Vieras

Olipa kerran vuodenaikojen haltija. Hänen nimensä oli Rosalin. Hän toi lämmön ja ilon kesää varten, hän toi lumet ja kylmyyden talvea varten, värät ja sateet syksyä varten, kauneuden ja uuden elämän kevättä varten. Hän rakasti kaikkia vuodenaikoja yhtä paljon. Hänellä oli myös vihollinen nimeltä Dagmar. Dagmar halusi ikuisen talven. Nyt oli kuitenkin kevät, tai no, kohta Rosalinin pitäisi vain herättää luonto eloon. Niinpä hän kaivoi sauvansa esiin. Juuri kun hän oli loihtinut kevään maahan, hänen oveensa koputettiin. Hän meni avaamaan. Oven takana seisoi hänen ystävänsä Roosa.

- Päivää. Häiritseekö pahasti? kysyi Roosa.
- Et ollenkaan, sanoi Rosalin.
- No, minulla on huonoja uutisia, sanoi Roosa surullisena.
- Mitä uutisia sinulla on? kysyi Rosalin.
- Vihollisesi Dagmar on loihtinut jo puolet metsästä talveksi, sanoi Roosa.
- MITÄ? huusi Rosalin niin kovaa kuin kurkusta lähti. Roosa nyökkäsi surullisena.
- Mitä minun pitäisi tehdä? kysyi Rosalin.
- Pyytää Dagmarilta rauhaa, sanoi Roosa.
- Minä lähden heti huomenna matkaan, sanoi Rosalin tiukasti.
- Minä tulen mukaan, sanoi Roosa vielä tiukemmin.
- Hyvä on, sanoi Rosalin.

Rosalin hyväksyi sen vain, koska Roosa oli ajan haltija.

Luku 2. Matka

Rosalin heräsi kello 04:00 aamulla. Hän hyppäsi sängystä ja meni herättämään Roosaa, koska Roosa oli nukkunut hänen luonaan. Kun Roosa oli herätetty, he molemmat menivät hakemaan reppunsa. Kello 05:00 he lähtivät matkaan ja pysäyttämään Dagmarin. He kävelivät peltojen ja metsien läpi. Kun tuli ilta, he etsivät mukavan paikan metsän reunalta. He sytyttivät nuotion ja kaivoivat voileivät esiin.

- Missä luulet, että Dagmar on? kysyi Rosalin.
- Sen saamme tietää menemällä ajassa eteenpäin, sanoi Roosa.
- Miten? kysyi Rosalin.

Silloin Roosa veti korun paitansa alta ja alkoi pyöritellä sitä. Silloin muuttui kaikki. Heidän eteensä ilmestyi jäävuoria ja mies, joka oli hyvin ruma. Hänellä oli sotkuinen tukka ja naama täynnä haavoja. Se oli Dagmar! Dagmar oli omassa palatsissaan siinä näyssä. Yhtäkkiä kuva taas muuttui sinne metsän reunaan, jonne he olivat leiriytyneet.

- Kuinka paljon menet ajassa eteenpäin? kysyi Rosalin.
- Kuusi päivää, vastasi Roosa.
- Eli hän tulee olemaan linnassaan kuuden päivän päästä, sanoi Rosalin.
- Täsmälleen, sanoi Roosa.
- Ehdimmekö sinne kuuden päivän päästä? kysyi Rosalin.
- Kyllä, mutta ongelma on se, että kuuden päivän päästä maa on jo talvea kokonaan, sanoi Roosa.

- Eli meidän pitää olla vähintään viiden päivän päästä siellä, sanoi Rosalin.
- Niin, myönsi Roosa.

Luku 3. Kulkijoita

Aamulla Rosalin ja Roosa heräsivät vihellykseen. He näkivät kaksi nuorta miestä.

- Keitä te olette? kysyi lähin miehistä.
 - Minun nimeni on Rosalin ja tässä on ystäväni Roosa, sanoi Rosalin.
 - Ja minä olen taas James ja tässä on kaverini John, sanoi ensimmäinen mies.
 - Oletteko haltijoita? kysyi Roosa.
 - Jep, minä olen eläinten haltija ja John on sään haltija, sanoi James.
 - Entä te? kysyi John.
 - Minä olen vuodenaikojen haltija ja Roosa on ajan haltija, sanoi Rosalin.
 - Aha, no minne te olette menossa? kysyi John.
 - Me aiomme pysäyttää Dagmarin, sanoi Roosa.
 - Voisimmeko pysäyttää yhdessä Dagmarin? kysyi James.
 - Kyllä, vastasi Rosalin.
 - Entäs aamupala, minulla on hirveä nälkä ja te vain pölötätte! sanoi John.
 - Meillä kyllä olisi voileipiä, jos käy, sanoi Roosa.
 - Syödään vain, sanoi James.
- Roosa otti voileivät esiin ja jakoi jokaisella yhden.
- Hyviä voileipiä, sanoi John mutustaen voileipää.
 - No mitä tehdään seuraavaksi? kysyi James.
 - Me lähdemme tuonne, sanoi Rosalin ja osoitti metsän suuntaan.
 - Lähdetään heti, sanoi Roosa samalla kun pakkasi tavaroita reppuun.

Luku 4. Villihevoset

Vähän ajan päästä he lähtivät matkaan.

- Ei jaksakaan kävellä, valitti Roosa.
- Ei voi muutakaan, sanoi John.
- Minulla on idea, sanoi James.
- Mikä? kysyivät John, Rosalin ja Roosa yhteen ääneen.
- Pyydystetään neljä villihevosta, sanoi James.
- Tuollahan niitä on, sanoi Rosalin.
- Päättäkää ensin, mitkä niistä haluatte, sanoi James.
- Minä haluan tuon valkoisen hevosen, sanoi Roosa.
- Ja minä haluan tuon ruskean hevosen, sanoi John.
- Minä haluan tuon mustavalkoisen hevosen, sanoi Rosalin.
- Ja minä haluan tuon mustan hevosen, sanoi James lopulta.

Tehkää jokainen oma lasso tuosta narusta, sanoi James.

Kaikki tottelivat. Lopulta heillä kaikilla oli oma lasso käsissään. He hiipivät korkeassa heinikossa villihevosia kohti. James oli ensimmäinen, joka nousi heinikosta ja rupesi kävelemään mustaa hevosta kohti. Sitten nousi Rosalin, sitten John, ja sitten Roosa. Ensin kaikki meni hyvin. Rosalin ja James olivat jo pyydystäneet haluamansa hevoset, mutta juuri kun Roosa oli onnistumaisillaan siinä, niin Johnin hevonen pillastui. James meni auttamaan häntä ja lopulta kaikilla oli hevoset. He jatkoivat matkaa.

Luku 5. Vanha mökki

Kun tuli ilta, he leiriytyivät niitylle. Roosa ja John lähtivät etsimään polttopuita. Hevosen ahmivat ruohoa niityllä ja Rosalin ja James pystyttivät teltan. Sillä välin olivat Roosa ja John löytäneet monta polttopuuta. Yhtäkkiä Roosa kiljaisi:

- IIIIK!

John juoksi hänen luokseen niin kovaa kuin pääsi. Roosa seiso vanhan mökin edessä.

- Mitä nyt? kysyi John hengästyneenä.

- Mi...minä nä...nä...näin ihmisen tuolla sisällä, sanoi Roosa.

- Tule, mennään takaisin, kuiskasi John.

He tulivat taas niitylle, missä James ja Rosalin odottivat heitä. Roosa ja John kertoivat koko jutun heille. Sitten kaikki kävivät nukkumaan.

Aamulla Roosa heräsi aikaisin. Hän herätti muut ja he söivät aamupalaa.

- Pitäisikö käydä katsomassa siellä vanhassa mökissä? kysyi James.

- Käydään vain, sanoivat Rosalin ja John yhteen ääneen. Roosa tuli mukaan vain siksi, koska hän ei halunnut jäädä yksin telttaan. He tulivat mökin luokse. James koputti oveen, ja se avautui.

Luku 6. Vanha mies

Ovi avautui ja sen takana seiso mies.

- Päivää, sanoi James vähän arasti.

- Päivää. Olen odottanut teitä, sanoi mies.

- Mitä, tiesitkö, että me tulemme? kysyi Rosalin.

- Minä olen isoisäsi, sanoi mies.

- Mikä on nimesi? kysyi Rosalin.

- Nimeni on Harald. Tulkaa peremmälle, hän sanoi.

He tulivat sisälle pieneen mökkiin. Siellä oli yksi nojatuoli, pieni hella ja takka. Harald sytytti takkaan tulen.

- Onko teillä pientä latoa tai tallia, jonne voisimme laittaa tavaramme ja hevoset? kysyi James.

- Ah, teilläkin on hevosia! Minulla on hevonen ja talli. Hevosen nimi on Simba, sanoi Harald. Kun kaikki olivat sisällä, he alkoivat puhua.

- Sanoitko, että olet isoisäni? kysyi Rosalin.

- Kyllä, vastasi Harald.

- Te olette kai matkalla pysäyttämään Dagmarin, sanoi Harald.

- Mistä tiesit? kysyi John.

- Olen seurannut teitä tällä kaukoputkella, sanoi Harald.

- Miten se toimii? kysyi John kiinnostuneena.

- Kerron sille minne haluan nähdä ja se näyttää. Vaikka maapallon toiselle puolelle, sanoi Harald.

- Oikeasti? kysyi John.

- Oikeasti, sanoi Harald nauraen.

- Voimmeko jäädä tänne hetkeksi aikaa? kysyi James.

- Kyllä, sanoi Harald. He jäivät mökkiin vuorokaudeksi.

Luku 7. Keskustelu ja sitten vuoria kohti

Oli mennyt vuorokausi siitä kun he olivat tavanneet Haraldin. Ja nyt oli taas aamu. James heräsi sinä aamuna ensimmäisenä, hän herätti kaikki muut. Harald istui jo

syömässä aamupalaa.

- Huomenta, sanoi Harald.
 - Huomenta, sanoi Rosalin väsyneenä.
 - Ottakaa aamupalaa, nimittäin minulla on kerrottavaa, sanoi Harald.
 - Mitä sanottavaa sinulla on? kysyi Roosa.
 - Ei sillä ole väliä kunhan vain saan aamupalaa, sanoi John närkästyneenä.
 - Minä kerron, te olette matkalla pysäyttämään Dagmaria, nopein reitti Dagmarin luokse on vuorien yli ja vuorien yli käveleminen kestää kolme päivää eli teidän on lähdettävä tänään että voisitte ehtiä, sanoi Harald viimein.
 - Lähdetään sitten, sanoi Roosa.
- Pienen pakkauksen jälkeen he satuloivat hevoset ja lähtivät matkaan.

He olivat ensimmäisen vuoren huipulla kun tuli ilta. He pystyttivät teltan ja nukahtivat.

Luku 8. Ensimmäinen päivä vuorilla

Aamulla he kaikki heräsivät samaan aikaan. He söivät aamupalan ja päättivät että he lepäisivät vielä hetken ennen kuin lähtevät matkaan.

Vähän ajan päästä he kuitenkin lähtivät matkaan.

He kävelivät ja kävelivät kunnes levähtivät. He kaikki nukahtivat. Kun Rosalin ja muut heräsivät he tunsivat että ilma oli viilentynyt ja yhtäkkiä he näkivät lunta!

Rosalin kauhistui niin paljon että melkein pyörtyi. James kuitenkin pelasti hänet.

- Dagmar loihtii koko ajan talvea, sanoi Rosalin niin surullisena että hän melkein alkoi itkeä.

Ja tietenkään heillä ei ollut talvivaatteita.

- Etkö voi tehdä mitään tälle Rosalin? kysyi James.
- En pysty, Dagmar on liian vahva, sanoi Rosalin.

Kun tuli ilta he pystyttivät teltan vaivoin. He kaikki kääriytyivät makuupusseihin teltan sisällä.

He nukkuivat sikeästi koko yön vaikka kova tuuli humisi ulkona.

Luku 9. Kauppa

Kun tuli aamu he heräsivät aikaisin. Heillä oli hirveän kylmä.

Mutta he eivät luovuttaisi vaikka olisi kuinka kylmä. Joten he jatkoivat matkaa. Yhtäkkiä he näkivät tuvan.

Tuvan savupiipusta tuli savua. He laukkasivat sinne. He avasivat oven ja astuivat hengästyneinä sisälle.

Sisällä oli lämmintä ja valoisaa. Siellä seisoj mies.

- Päivää, sanoi mies iloisesti.
- Päivää, sanoi Rosalin hengästyneenä.
- Tervetuloa kauppaani, nimeni on Roger, sanoi mies.
- Hei, olen James ja haluaisin kysyä minne voimme laittaa hevoset?
- Minulla on pieni lato ulkopuolella minne voitte laittaa hevoset sekä tavaranne, sanoi Roger.
- Sanoitko että tämä on kauppa? Kysyi Roosa.
- Kyllä, vastasi Roger.
- Myyttekö talvivaatteita? Kysyi John.
- Jep, vastasi Roger.

- Täydellistä, missä niitä on? Kysyi Rosalin.

- Tuolla perällä, sanoi Roger.

Kaikki ryntäsivät sinne paitsi James joka oli ulkona laittamassa hevosia ja tavaroita latoon.

Rosalin löysi itselleen talvimekon, ruskeat saapikkaat, hanskat ja kaulahuivin. John löysi itselleen huppuviitan, takin, talvihousut ja talvikengät.

Roosa löysi itselleen mekon, huppuviitan, ja mustat saapikkaat. Ja kun James tuli sisään hän löysi itselleen samanlaiset vaatteet kuin Johnilla.

He ostivat vielä vähän ruokaa.

Luku 10. Vaarallinen yö

Kun tuli ilta he pakkasivat kamat ja lähtivät matkaan.

Vaikka oli yö niin he jatkoivat kuitenkin matkaa.

- Minä keksin hevosille nimet, Rosalinin hevonen on Myrsky, Johnin hevonen on Liekki, Jamesin hevonen on Yö ja minun on Lumi, sanoi Roosa.

Kaikkien mielestä se oli hyvä ajatus.

Yhtäkkiä Lumi pillaantui.

- Apua, mitä tapahtuu!? Huusi Roosa Lumen selästä.

Lumi oli noussut takajaloilleen.

- Ne kuulevat jotain paikallaan nyt, sanoi James.

- Tiedän mitä ne pelkäävät, sanoi Rosalin.

- Mitä, kysyi John?

- Ne ovat susia ja niitä täällä on, sanoi Rosalin nielaisten.

-Laukkaa nyt huusi James. Juuri kun sudet alkoivat hyökätä, kaikki hevoset laukkasivat kiitolaukkaa. Yhtäkkiä tapahtui jotain. Liekin harja oli syttynyt tuleen, mutta se ei polttanut hevosta. Ihan niin kuin tuli olisi ollut Liekin harja. Lumen harja jäättyi, Myrskyn harja oli ihan sekaisin, ihan kuin salama olisi iskenyt siihen. Mutta missä olivat Yö ja James?

- Missä on James huusi Rosalin Roosalle ja Johnille?

- Olen täällä, luulen että Yö on muuttunut näkymättömäksi, huusi James tyhjyydestä. Yhtäkkiä Harald ja hänen hevosensa Simba olivat siellä. Simba nousi takajaloilleen susien eteen.He olivat turvassa.

Luku 11. Dagmar!!!

Seuraavana aamuna Rosalin heräsi myöhään. Hän huomasi kuitenkin, että muut nukkuivat vielä. Yhtäkkiä hän muisti viime yön tapahtumat.

- Mitäköhän Simballe ja Haraldille oli käynyt, hän sanoi itsekseen. Yhtäkkiä hän rupesi tutkimaan ympäristöä, he olivat niityllä ja heidän edessään oli linna. Hän herätti muut ja näytti heille linnan. He söivät nopeasti aamupalan ja sitten lähtivät kävelemään linnaa kohti. Heitä jokaista jännitti. Kun he tulivat linnan portille niin he jättivät hevoset ulos. He työnsivät portit auki ja astuivat sisäpihalle. He eivät nähneet ainuttakaan vartijaa. Se oli outoa. He kävelivät sisäpihan läpi ovelle, joka johti eteishalliin. James avasi oven. Kun he olivat astuneet eteishalliin, he näkivät sen päässä oven, joka luultavasti johti kuningas saliin. Yhtäkkiä he näkivät aseita kasassa eteishallin päässä. Siinä oli kaksi jousipyssyä ja kaksi miekkaa. Roosa ja John ottivat jousipyssyt ja Rosalin ja James ottivat miekat. James meni avaamaan kuninkaan salin oven. He kaikki astuivat sisään. Salissa oli pilkko pimeää. Yhtäkkiä

he kuulivat salista äänen.

- Olet tullut siis tervehtimään minua sisko, sanoi tumma ja karhea ääni.
- Oletko Dagmar ja miten niin sisko, kysyi Rosalin pelokkaalla äänellä.
- Olen Dagmar ja etkö tiennyt, että olet siskoni, kysyi tumma ääni?
- En, vastasi Rosalin vähän rohkeammalla äänellä.

Yhtäkkiä saliin sytytettiin takka.

- Tulkaa sisään, sanoi Dagmar.
- Palauta maa entiselleen, vaati Rosalin.
- En ikinä, sanoi Dagmar.
- Miksi et, kysyi Rosalin?
- En haluaisi kertoa, sanoi Dagmar hyvin surullisella äänellä.
- Kerro tai muuten tuhoamme linnasi, sanoi Rosalin päättäväisesti.
- Hyvä on, se meni näin. Kun tuli talvi niin olin hyvin onnellinen koska olen talven haltia, mutta kun talvi loppui minulla ei ollut tekemistä, koska en ole kevään haltia. Silloin päätin, että haluan ikuisen talven, mutta kun sinä tulit tänne niin minua alkoi hävettää ja halusin takaisin kevään, mutta en pystynyt siihen enää, koska talvi oli jo liian pitkällä, Dagmar lopetti viimein.
- Yhdessä, sanoivat Roosa, James ja John.

Rosalin veti vuodenaikojen sauvan esiin, Roosa veti ajan sauvan esiin, James veti eläin sauvansa esiin ja John veti sään sauvansa esiin.

- Ei Dagmar, talvi ei ole hyvä tehtävä sinulle sanoi Rosalin.
- Saat uuden tehtävän ja se on rauha, sanoi Rosalin.
- Yhtäkkiä Dagmarin sauva muuttui rauhan sauvaksi. He koskivat sauvoillaan rauhan toisten sauvoihin ja sitten tuli sokaiseva valo. Kun he katsoivat ikkunasta ulos he näkivät ruohoa ja lintuja. Maa oli pelastunut. LOPPU!

